

fuori alfredo dal 41bis

Ο αναρχικός Alfredo Cospito βρίσκεται αιχμάλωτος στις φυλακές του ιταλικού κράτους για την υπόθεση "Scripta Manent" (μία υπόθεση «αντιτρομοκρατίας» που κατηγορήθηκαν και φυλακίστηκαν 23 τουλάχιστον αναρχικές/οι) -για τη διπλή επίθεση στη σχολή των carabinieri στο Fossano το 2006 (η οποία αναβαθμίστηκε σε κατηγορία «πρόκληση μαζικής σφαγής» ενώ δεν υπήρξαν καν τραυματίες). Ήδη από την 5η Μαΐου 2022 και μετά από δέκα χρόνια φυλακής, το κράτος επέλεξε να «αναβαθμίσει» τον εγκλεισμό του, μέσα από το ειδικό καθεστώς του άρθρου 41-bis. Ο Alfredo Cospito διεκδικεί με τη ζωή του -κάνοντας απεργία πείνας- να αρθεί το ειδικό καθεστώς κράτησης. Το ιταλικό κράτος, εδώ και δεκαετίες είναι «πρωτοπόρο» στην καταστολή του εσωτερικού του εχθρού (από τα χρόνια της μεγάλης κοινωνικής ανταρσίας των δεκαετιών 1960-1970 που κλόνισε όχι μόνο την κρατική-καπιταλιστική σταθερότητα αλλά και την αριστερά του κράτους και τους διαμεσολαβητικούς/χειραγωγικούς του μηχανισμούς). Το καθεστώς 41bis στο οποίο έθεσε τον Alfredo, δεν είναι απλά μια συνθήκη ισόβιας κράτησης χωρίς δικαίωμα έφεσης, ούτε καν μια φυλακή μέσα στη φυλακή. Πρόκειται για μια συνθήκη βγαλμένη από τις σκοτεινότερες δυστοπίες, μια μετεξέλιξη των γνωστών «λευκών κελιών» προς ένα επίπεδο απόλυτης συναισθηματικής, ψυχολογικής, σωματικής αποστέρσης. Κλείδωμα 23 ώρες την ημέρα, καμία επαφή με τον έξω κόσμο, κανένα βιβλίο ή έντυπο, κανένα προσωπικό αντικείμενο, δυσκολία στα επισκεπτήρια από οικείους...

Η φυλακή είναι μόνο τιμωρία και το σωφρονιστικό ιδεώδες είναι

ο νομιμοποιητικός της λόγος. Το 41bis είναι κομμάτι μιας συνολικότερης κατασταλτικής στρατηγικής απέναντι στις υποτελείς και επικίνδυνες τάξεις, απέναντι στα χειραφετημένα κομμάτια που αντιστέκονται.

Η εποχή μας μιλάει μόνο με φυλακές: η σκλήρυνση του ποινικού οπλοστασίου του κράτους, τα στρατόπεδα «φιλοξενίας» μετανασ(ρι)ών, οι φράχτες στα σύνορα, η στοχοποίηση συγκεκριμένων κοινωνικών κομματιών είτε ως περιττών είτε ως σωμάτων που χρήζουν αποκλειστικά και μόνο ποινικής μεταχείρισης, τα υγειονομικά «πειράματα» γενικευμένου κοινωνικού ελέγχου και εγκλεισμού όπως πρόσφατα με πρόφαση την covid19, είναι σημεία μιας συνεχώς επεκτεινόμενης κοινωνίας-φυλακής.

Όμως οι αγώνες των φυλακισμένων είναι πάντοτε παρόντες, αναπόσπαστο κομμάτι των αγώνων των καταπιεσμένων.

Ποτέ στην ιστορία δεν έμεινε όρθια καμία φυλακή, όταν οι φυλακισμένοι/ες την πήραν στα χέρια τους.

ποίηση είναι... μια γκρεμισμένη φυλακή

έξω ο αληφρέντο από την 41bis!

φωτό από εξέγερση στις γαλλικές φυλακές 1971

